

θαλάσσης, ἀντήχησεν εἰς τὸν ἄερα. Καὶ τὸ πᾶν ἔληξεν. Ἐφάνη κοχλασμός τις σφοδρός. Τὸ τορπιλλοβόλον κατεβυθίσθη ἐκ τῶν ὀπισθεν.

Ἀκίνητος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς, κατεχόμενος ὑπὸ εἰδους τινὸς εὐθηείας ὁ Φριδερίκος Πλεμὼν παρηκολούθησε τὴν σκηνὴν ταύτην. Διάβροχος ἐκ τοῦ θαλάσσιου ὕδατος, παγωμένος, τρέμων ἐκ τοῦ σφοδροῦ ρίγους, οὐδ' ἐπὶ σιγμὴν ἀπέστη τοῦ θαύματος, οὐ μετὰ προσοχῆς παρηκολούθησε πάσας τὰς λεπτομερείας. Δύο δάκρυα, ἅτινα δὲν ἐπεχείρησε νὰ συγκρατήσῃ, ἔρρεον βραδέως ἐπὶ τῶν ἡλιοκαῶν καὶ τετραυματισμένων παρειῶν του.

Τὸ πᾶν συνετρίβετο, τὸ πᾶν ἀπεσπᾶτο ἐκ τῆς ζωῆς του. Ὡς καὶ αὐτὸ τὸ σκάφος, ἀθροισμα ξύλων καὶ σιδηρῶν, ἀφηρεῖτο ἀπὸ τῆς ἐρήμης τύχης του. Μετ' αὐτοῦ συναπώλλυτο μέρος τοῦ παρελθόντος του, τὸ προσφιλέστατον εἰς τὴν ψυχὴν του. Ἐπιβιάνων τοῦ ἐξαφανισθέντος 29 εἶχε διέλθει ἄλλοτε νικηφόρος διὰ μέσου ἄλλης τρικυμίας καὶ ἐπὶ τοῦ στενοῦ αὐτοῦ καταστρώματος, ἐντὸς τοῦ συντετριμμένου θαλαμίσκου ἡ Λευκὴ περιέφερε τὰς πρώτας αὐτῆς ἐκπλήξεις, τὴν παιδικὴν φαιδρότητα, ἣν ὁ ἔρως μόλις ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀγνοίας. Τὴν ἐνεθυμῆτο γελῶσαν εἰς τὰ καταφύγια ἐκεῖνα, ὅπου εἰς ἀνὴρ μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθίως, ἀποτεινόντων αὐτῷ ἀπολύτως ἐρωτήσεις μὲ τὸ ἀξιολάτρευτον μειδίαμα τῆς εὐκρινείας.

Ἀνελογίζετο τὰ ἐν Τουλόνι γενόμενα πειράματα, δι' ὧν εἶχεν ἀποκτήσει φήμην ἀπαίσιον διὰ τὸν ἔρωτά του ἀνελογίζετο τὴν συγκίνησιν τῆς νεάνιδος, ὅτε τὴν ἐπαύριον τῶν πειραμάτων τὸν καθιέκευε δακρύουσα νὰ θυσιάσῃ τὴν πρὸς τὰ ναυτικὰ κλίσιν του.

Δὲν εἶχε πλέον τορπιλλοβόλον, ἀλλ' οὔτε μνηστὴν. Τὸ σκάφος εἶχεν ἐπιζήσει καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἔρωτός του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐξηφανίζετο νῦν, παραφερόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐξαφανιζόμενον ἐντὸς τῆς λήθης, εἰς ἣν καταλήγουσι τὰ πάντα.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔμεινεν ἄφωνος, βεβυθισμένος εἰς τὴν μελαγχολικὴν αὐτοῦ ῥέμβην. Δύο μόνοι λογισμοὶ τὸν ἐνεθάρρυνον, ὅπως ὑπομένη ἀκόμη τὴν ζωὴν, ὅπως εὐρίσκη εἰς αὐτὴν ἀκόμη θέλητρα, ὅπως μὴ θραύσῃ ἰδιοχείρως τὴν κύλικα τῆς πικρίας : ἡ Πατρίς του καὶ ὁ Θεός.

Αἰφνης, ὅπως τὴν ἡμέραν τῆς ἐκ Κελούγκ ἀναχωρήσεως, μία χεὶρ ἀπετέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἐστράφη.

Ἦτο πάλιν ὁ ναύαρχος.

Ἡ σοβαρὰ φωνὴ του εἶπεν αὐτῷ μετὰ πρᾶότητος :

— Κλαῦσε, παιδί μου, ἐννοῶ τὰ δάκρυά σου.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀνδρὸς ἐκεῖνου αἱ ἰδέαι τοῦ Πλεμὼν ἠλλαζαν ἐν τῷ ἁμα.

Ἡ μορφή του ναυάρχου ἦτο ὅλως ἀλλοία. Τὰ ἴσχνά αὐτοῦ χαρακτηριστικά,

ὧν τὸ ἀκανόνιστον ἀπετέλει σχεδὸν καλὸν ἥν, περιεβάλλοντο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην μεγαλοπρέπειαν ὑπεράνθρωπον. Τὸ ὑψηλόφρον αὐτοῦ μέτωπον περιστρέφεν οἶονεὶ φωτεινὴ στεφάνη.

Ὁ Φριδερίκος ἠσθάνθη φρικτίας. Ἀράγε οἱ ζῶντες ἔφερον ἐφ' αὐτῶν τὸ σεβαστόν, ἀλλ' ἀπαίσιον σημεῖον τοῦ προορισμοῦ ; ἔμελλε νὰ τὸ μάθῃ μετ' ὀλίγον.

Φεῦ ! ἀκόμη αἱ θλίψεις του δὲν εἶχον ἐξαντληθῇ. Ὀνόματά τινα ἔλειψαν κατὰ τὴν πρόσκλησιν. Ἡ τρικυμία εἶχεν ἐκλέξει τὴν λείαν τῆς καὶ δὲν ἠρκέσθη μόνον εἰς τὸ 29. Μεταξὺ τῶν ἐξαφανισθέντων ἐνός ἡ ἀπώλεια ἐλύπησε βαθύτατα τὸν ἀξιωματικόν. Ὁ Κλέτος εἶχε γίνει ἄφαντος παρασυρθεὶς ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Ὅτε ὁ στόλος μετὰ τὴν κατοχὴν τῶν Περκαδορῶν προσωρμίσθη εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Μά-Κούγα τὸ μέγα δρᾶμα, ὅπερ ἀπὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν διεξήγετο εἰς τὴν ἀπωτάτην Ἀνατολήν, ἔσχε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ πρᾶξιν. Τὴν 11 Ἰουνίου ὁ ναύαρχος Κουρμπὲ ἐξέπνευσεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐξελθὼν ὑπὸ δεδικοιολογημένον πρόσχημα τοῦ θαλάμου ἡσύχως, ἐπληροφόρηθη παρὰ τοῦ ὑπνέτου του, ποίαν κυρίως ἡμέραν καὶ ὥραν ἐπεσκέψθη τὴν κατοικίαν του ἡ Λιουδμήλα. Ἡ ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου δοθεῖσα ἡμέρα ἐντελῶς συνεπίπετε μετὰ τῆς ὑπὸ τῆς Παλάσσας ἀναφερομένης. «Ὡστε ἦλθε παρ' ἐμοί», πάνυ δεδικοιολογημένως συνεπέραναν ὁ Βελτίσσεφ' ἀλλ' ὁ συμπερασμὸς οὗτος οὐδὲν ἔτι ἀπολύτως πραγματικὸν ἐδήλου.

— Τώρα ἀκουσ' ἐδῶ νὰ σοῦ εἰπῶ, Παλάσσα, μετὰ μερίμνης ἀπετάθη οὗτος πρὸς τὴν ξενιζομένην, ἐπανελθὼν εἰς τὸ σπουδαστήριον, εἰπέ μου, ἤργησε νὰ ἐπιστρέψῃ τότε εἰς τὸ σπίτι ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα ;

— Σὲ μὲν ὦρα, ὄχι περισσότερο.

— Καὶ ὕστερα ἐπέστρεψε 'ς τὸ σπίτι ; Καλὰ. Καὶ τί ἔκαμε ὕστερα 'ς τὸ σπίτι ὅταν ἦλθε ;

— Δὲν 'ξέρω νὰ σὰς 'πῶ, γιατί' ἐκλείσθηκε καὶ πάλιν εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ μόνον εἰς τὰς δύο πειὰ μὲ διέταξε νὰ καλέσω ἕνα ἄμαξι.

— Πῶς ! πάλιν. ἄμαξι ; μετὰ ζωηρότητος ἠρώτησεν ὁ Πλάτων.

— Πάλιν.

— Καὶ δὲν 'ξέρεις ποῦ ἐπῆγε ;

— Καὶ βέβαια τὸ 'ξέρω ! καυχωμένη εἶπεν ἡ Παλάσσα, γιὰ τοῦτο σὰς λέγω πῶς ἀδίκως ζηλεύετε καὶ χαλᾶτε τὴν ἡσυχίαν σας. Ἐγὼ ἡ ἴδια μάλιστα ἐρήμνεψα τὸν ἄμαξά τὸν δρόμο Σβετσνόνι, καὶ

'ς τὴν ὁδὸν Σβετσνόνι, τὸ ξεύρετε κι' ὁ ἴδιος, κάθεται ἡ μητέρα της. Ὡς μαμας της ἐπῆγε.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη, ὡς χαρωπὴ ἐλπίς διέλαμψεν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Βελτίσσεφ.

— Δὲν ἐνθυμεῖσαι, ἐξηκολούθησεν οὗτος, προσπαθῶν νὰ φανῇ ὅσον οἶόν τε ἡρεμώτερος, εἶχε πάρεϊ μαζὺ τῆς κανένα πρᾶγμα ;

— Ὅχι, μοῦ φαίνεται, πῶς εἶχε στὰ χέρια της ἕνα κομποδεματάκι...

— Κομποδεματάκι ;

Ὁ Βελτίσσεφ ἐκ τῆς χαρᾶς μικροῦ δειν ἐρρίπτετο εἰς τὸν τράχηλον τῆς Παλάσσας.

— Καὶ ὅταν ἐπέστρεψε εἶχε μαζὺ της τὸ κομποδεματὴν ἢ δὲν τὸ εἶχε ;

— Νομίζω πῶς ... ὅταν ἐπέστρεψε δὲν τῷχε, προσπαθοῦσα νὰ ἐνθυμηθῇ εἶπεν ἡ κοραίς. Ναί' ἔτσι εἶνε, δὲν τῷχε ! ἐπεβεβαίωσεν αὕτη.

— Κ' ἔμεινε πολλὴν ὥρα 'ς τῆς μητέρας της ;

— Ὡς τέσσερες πειὰ ἐγύρισε κ' ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ... Ἐγὼ τὴν ἐγδύσα.

«Ὡστε τὰ χρήματα τὰ ἔχει ἡ μήτηρ της !... Ἰδοὺ λοιπὸν ποῖται εἶνε αἱ πισταὶ χεῖρες !», ὀργίλως διελογίσθη ὁ Βελτίσσεφ.

— Τώρα εἰπέ μοι εὐκρινῶς, ἐξηκολούθησεν οὗτος' ἦτον κανένας εἰς τῆς Λιουδμήλας Σεργέεβνας εἰς τὸ διάστημα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ποῦ ἐγὼ δὲν εἶχα ἔλθει ;

— Ἐκτὸς τῆς μαμας της κανένας ἄλλος δὲν ἦλθε καὶ αὕτη πούθεν δὲν ἐπῆγε' ἡ μαμά της ὅμως ἦλθε δυὸ φοράς, ἐκοινοποίησεν ἡ θεραπαινίς.

— Καὶ δὲν ἀκουσες τί ἔλεγαν μεταξύ των ;

— Ποῦ νὰ 'ξέρω ἐγὼ ταῖς ὁμιλίαις τῶν ἀφενταδῶν ! συνέσπασε τοὺς ὦμους ἡ Παλάσσα' γιὰτὶ ὠμιλοῦσαν μεταξύ των ὅλο σιγὰ καὶ εἶχαν ταῖς θύρας κλειστάς, καὶ ὅταν ἐγὼ ἔμβαινα διὰ καμμιὰ ἐργασία, ἐκεῖναις ἀμέσως ἐκοβαν τὴν ὁμιλίαν καὶ 'μπροστὰ μου καμμιὰ ὁμιλία δὲν ἔκαμναν.

«Στὴ μητέρα της !... ὦ, ναί ! τώρα εἶνε βέβαιον ὅτι τὰ ἔχει ἡ μητέρα της !», διελογίζετο ὁ Βελτίσσεφ διαβαίνων ἐν ταρχῇ τὸ δωματίον.

— Ἀκουσ' ἐδῶ, Παλάσσα ! μετ' ἀποφάσεως ἔστη οὗτος πρὸ τῆς θεραπαινίδος, ἀσκαρδαμυκτὴ θεωρῶν αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οἰκείως θέτων τὴν παλάμην ἐπὶ τοῦ ὤμου της' δός μου τὸ χέρι σου !... ἔτσι δά !... ἐνθυμεῖσαι τί σοῦ ἐπρότεινα... ἐγὼ θὰ κρατήσω τὸν λόγον μου, τὴν ἀρχὴν τὴν εἶδες πλέον σήμερα... ἂν θέλῃς νὰ γείνης εὐτυχής, ἂν θέλῃς νὰ σὲ ἀνταμείψω καὶ σὲ ἐξασφαλίσω, ἀνάλαβε νὰ μὲ βοηθήσῃς !... Μοῦ δίδεις τὸν λόγο σου ;... θέλεις νὰ μοῦ γείνης δούλη πιστὴ καὶ φίλη ;

— Τί λόγος, Πλάτων Βασίλειεβιτς, μήπως δὲν εἰμαι ἔτοιμος πάντοτε ! ἀκιστικῶς ταπεινώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς

υπέλαβεν ἡ κορασίς· καὶ ὄχι νὰ 'πῆτε ἀπὸ κανένα συμφέρο, παρὰ ἔτσι μονάχα γιὰτὶ σὰς ἀγαπῶ...

— Γιὰ τὸ καλὸ ποῦ τῆς ἔκαμα καὶ τὴν ἀγάπη ποῦ τῆς εἶχα ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα μ' ἐπλήρωσε μὲ μαύρη ἀχαριστία! μετ' αἰσθήματος ἐξηκολούθησεν ὁ Βελτίστσεφ· θὰ χωρισθῶ μαζὺ τῆς, Παλάσσα... πρῶτα ὅμως πρέπει ν' ἀνακαλύψω καὶ τι... αὐτὸ σὺ εἰμπορεῖς εὐκολώτερα νὰ τὸ κατορθώσης παρὰ ἐγώ... Τὸ ἀναδέχεσαι;

— Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι, Πλάτον Βασίλειεβιτς· ἀλλὰ εἰς τί νὰ τὴν κατασκοπεύσω, ἀφοῦ ἄλλον φίλον ἀπὸ σὰς δὲν ἔχει;...

— Αὐτὸ εἶνε πλέον 'δική μου δουλειά! ἐπιμόνως διέκοψεν ὁ Βελτίστσεφ. "Ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς, ἐγὼ θὰ σοῦ εἰπῶ τί πρέπει νὰ κάμῃς καὶ πῶς νὰ φερθῇς! Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως νὰ τὴν κατασκοπεύῃς μὲ περισσοτέρα προσοχὴ εἰς ὅλα· ποιός, καὶ πότε, καὶ πόσαις φοραῖς ἔρχεται ὅταν ἐγὼ λείπω· ξεχωριστὰ νὰ προσέχῃς τὴν μητέρα τῆς καὶ προσπάθῃς ν' ἀκούσῃς τὴν ὁμιλίαν των. Ἐνοεῖς;

— Πῶς ὄχι, Πλάτον Βασίλειεβιτς!... δὲν θέλει θεολογία!

— Ἀλλὰ κύτταξε καλὰ, οὔτε γρῶ!... Πρῶτον καὶ κύριον ἀπαιτεῖται σιωπὴ. Κύτταξε μὴν ἀνοιξῇς τὸ στόμα σου σὲ κανένα κ' ἔχε στὸ νοῦ σου ὅτι ἀπὸ τῆς Λιουδμήλα Σεργέεβνα τίποτε δὲν ἔχεις νὰ περιμένῃς, ἐνῶ ἀπὸ 'μὲ θὰ ἔχῃς ἀπ' ὅλα!

«Τώρα θὰ ἰδοῦμεν ποιὸς θὰ κερδίσῃ! ὀργίλως τρίβων τὰς παλάμας διελογίσθη οὗτος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Παλάσσας· θὰ χορέψωμεν!... "Ἄν καὶ τὰ χέρια εἶνε πιστά, πρέπει ὅμως εἰς τὰ πιστὰ αὐτὰ χέρια νὰ στήσωμεν καὶ βρόχια πιστά... Τὸ παιγνίδι ἀρχίζει, παιγνίδι δυσάρεστον, ἴσως ὄχι τόσον εὐκολον, ἀλλὰ ὀρίστε, Πλάτον Βασίλειεβιτς, νὰ ἐξέλθῃτε ἐξ αὐτοῦ νικητὴς!»

Β'

Ὁ Τάνταλος τῆς Πετροπόλεως.

Τὴν ἐπαύριον πρωί, δὲν εἶχεν ἔτι ἀφύπνισθῃ ὁ Βελτίστσεφ, ὅτε ὁ ὑπὸνους ἐκόμισεν αὐτῷ δύο ἐπιστολάς. Ἡ μία πλήρης ἄλγους καὶ ταραχῆς ἦτο παρὰ τῆς Εἰρήνης, ἥτις προσεκάλει αὐτὸν παρ' αὐτῇ ἔστω ἐκ συμπαθείας πρὸς τὸν ἔρωτά της τὰ βράδια καὶ τὸν φόβον της· ἡ ἑτέρα παρὰ τῆς Λιουδμήλας Κόροβοφ, ἥτις διὰ τοῦ εὐγενεστεροῦ τρόπου ἐπρότεινεν αὐτῷ ἵνα «ἀμετακλήτως» ἐνασχοληθῇ περὶ τῆς «γνώστης ὑποθέσεως». Ὁ Βελτίστσεφ ἐναργῶς ἠσθάνθη τὴν ψυχρὰν ἐκείνην, ἐπιβόλλουσαν καὶ ἀμείλικτον θέλησιν, ἥτις ἀρκούντως ἦτο εἰς αὐτὸν καταληπτὴ, ἀποπνέουσα ἐξ ὅλης τῆς ἐπιμελημένης ἀδρότητος καὶ τρυφεροῦ προσήματος τῆς τελευταίας ἀποστολῆς.

Ἀμφότεραι αἱ ἐπιστολαὶ αὗται καὶ ἐπύκρυνον καὶ ἐξώργισαν αὐτὸν ταυτοχρό-

νως. Ἡ μία ἐκ τῶν γυναικῶν τούτων τὸν ἡγάπα καὶ τὸν ἡγάπα μέχρις αὐταπαρνήσεως, ἀλλ' ὁ ἔρως αὐτῆς προϋξέει ἀνίαν καὶ βάρος εἰς αὐτόν· ἡ ἄλλη δὲν τὸν ἡγάπα, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, τὸν περιεφρόνεται, ἐδέσποζεν αὐτοῦ, τὸν ἐξεμεταλλεύετο, τοῦ ἐξεμύζει τὰ μέσα του, ὡς ἡ ἀράχνη τὴν μυῖαν, ἔκλεπτε καὶ ἐταπεινῶν αὐτόν, καὶ ὅμως ἠσθάνετο οὗτος, ὅτι ἡ τελευταία γυνὴ αὕτη ἦτο πολῦτιμος εἰς τὴν δύστροπον καρδίαν του.

Τί ποιητέον; Πρὸς ποῖαν νὰ ὑπακούσῃ πρότερον;

Νὰ μὴ ὑπάγῃ πρὸς τὴν Εἰρήνην. Καὶ δὲν θὰ ἐπήγαινα, πλὴν φεῦ! ἀδύνατον· ἦτο ἐπ' ἀνάγκης νὰ ὑπάγῃ τοσοῦτ' ἄλλο, καθόσον δὲν ἦτο ἐντελὴς ἡσυχος περὶ αὐτῆς, πάντοτε εἶχε τὴν ὑποψίαν· μὴ αὕτη κάμῃ ἀνοησίαν τινά, μὴ προδώσῃ τὴν πρᾶξιν. Νὰ περιφρονήσῃ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Κόροβοφ, ἦτο ἔτι μᾶλλον ἀδύνατον ὡς εἶχον σήμερον τὰ πράγματα. Ὁ Βελτίστσεφ ἀνεμνήσθη ὅτι εἶνε ἀπεριόριστος δούλος αὐτῆς, ἐνόσφ τὰ κλοπιμαῖα χρήματα εὐρίσκονται εἰς χεῖράς της. Ὡστε πρέπει νὰ ὑπάγῃ, πρὸς τὴν μὲν, φέρων παρηγορίαν καὶ θωπείας, ὁφείλει δὲ νὰ καταγείνῃ διὰ τὴν «ὑπόθεσιν» τῆς ἄλλης, δίδων αὐτῇ λογαριασμὸν περὶ τῆς προόδου τῶν ἐνεργειῶν του. Ὁ Βελτίστσεφ ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ κατὰ πρῶτον τὴν Εἰρήνην, ἀκολούθως δὲ νὰ ἴδῃ καὶ συνδιαλεχθῇ πρὸς τὸν δικηγόρον διὰ ποίων συμφωνιῶν ἡδύνατο νὰ ληφθῇ τὸ διαζύγιον τῆς Λιουδμήλας παρὰ τοῦ συζύγου της. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀνιερῶν περιστάσεων ἐμεσολάβει ἕν ἔτι ζήτημα, — σπουδαῖον ζήτημα, ἐγὼ ἰσχυροῦ, — τὰ μάλα δὲ θίγον τὴν καρδίαν του. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἦτο περὶ τοῦ τίνι τρόπῳ εὐχερέστερον καὶ εὐκολώτερον ν' ἀποσπᾷ τὰ «χρήματά του» ἐκ τῶν χειρῶν τῆς «τρυφερᾶς μαμᾶς».

Ὁ Βελτίστσεφ ἀπεφάσισε νὰ πορευθῇ πρὸς αὐτὴν ἵνα προβῇ εἰς τὴν ἀναγκαίαν κατόπτευσιν, οὕτως εἰπεῖν, καὶ ἐρευνήσῃ τὸ ἔδαφος. Τοῦτο ἦτο τὸ δυσκολώτερον πρόβλημα ἐξ ὅλων τῶν κατὰ τὴν σήμερον προκειμένων ἐργασιῶν του.

Εἰς τὸ ὀλίγον τοῦτο διάστημα, καθ' ὃ ὁ Βελτίστσεφ δὲν εἶχεν ἴδει τὴν Εἰρήνην, εὗρεν εἰς αὐτὴν ἀρκούντως δεινὴν μεταβολήν. Ἦτο λίαν καταβεβλημένη, ὡχρὰ, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἡμαυρώθησαν, τὰ βλέφαρα κατέπεσαν, εἰς τὸ πρόσωπόν της ἀνεφάνη ποιά τις μακρομῶδης νοσηρότης, νάρκη, τὴν δὲ πυκνὴν αὐτῆς μέλαιναν κόμην ἐναργῶς ἠργύρουν λευκὰ νήματα... Προδῆλως ἡ γυνὴ αὕτη διετέλει ὑπὸ διαρκῆ πίεσιν καταθλιπτικῆς σκέψεως καὶ πάσχοντος αἰσθήματος.

«ὦ, καὶ σὺ, βλέπω, ἐγήρασες!», διελογίσθη ὁ Βελτίστσεφ, παρατηρῶν αὐτὴν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἀνέλαβε ζωηρότητα τινα ἅμα τὸν εἶδεν, ἀλλ' ἡ ζωηρότης αὕτη ἦτο στιγμιαία. Ἰκέτευεν αὐτὸν νὰ μὴ τὴν ἐγκατα-

λείψῃ μόνην, ἔλεγεν ὅτι ἀπομένουσα μόνη αἰσθάνεται ἀπειρον θλίψιν ἐντὸς τῶν κενωθέντων τούτων θαλάμων, ὅτι τὴν κυριεύει φρίκη, ὅτι ἡ περὶ τοῦ ἐγκλήματος σκέψις περὶ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της πιέζει καὶ κατατρώγει αὐτὴν, μὴ δίδουσα αὐτῇ ἡσυχίαν ἡμέραν καὶ νύκτα, ὅτι ἀδυνατεῖ ν' ἀποτρέψῃ τὸν νοῦν αὐτῆς ἀπὸ τῶν τοιούτων σκέψεων καὶ ὅτι παρομοία ὑπαρξὶς καθίσταται αὐτῇ ἀνυπόφορος.

— Ἡ θὰ τρελαθῶ, ἡ καὶ πρέπει νὰ γείνῃ! ἀποτόμως ἐπεράτωσεν αὕτη τὴν βαθέως ἐλκρινὴ ἐξομολόγησίν της.

«Μόνον αὐτὸ μὰς ἔλειπε!», μετ' ἀγανακτήσεως διελογίσθη ὁ Βελτίστσεφ. Κατὰ βάθος ὠργίζετο οὗτος κατὰ τῆς Εἰρήνης καὶ διὰ τὴν ἐξομολόγησίν της, καὶ διὰ τὴν ἀπαίτησίν της, ἵνα οὕτω μὴ ἀποχωρίζεται αὐτῆς καὶ μάλιστα δι' ὅτι ἠσθάνετο καὶ ἐπασχεν αὕτη. Ἐπεθύμει νὰ εἶνε εὐθυμος καὶ ἀμέριμνος, νὰ εἶνε ἀπαθὴς καὶ ἡσυχος εἰς πᾶν, ὅτι συμβαίνει, «καὶ ἀντὶ τούτων αἴφνης μελαγχολία καὶ ἡ ἀπεχθὴς αὕτη ἀφοσίωσις!», διελογίζετο οὗτος ἀκούων τὴν Εἰρήνην. Ἄν ἦτο αὕτη ἡσυχος καὶ ἀμέριμνος, θὰ ἦτο εὐχερέστερον εἰς αὐτόν ν' ἀπατήσῃ τὴν ὀξυδερκειάν της, νὰ τὴν πουλήσῃ καὶ δι' αὐτῶν νὰ φροντίσῃ εἰς βάρος της περὶ τῶν ἰδίων ὑποθέσεών του. Καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐξαδέλφου του ἔτι ὑπελόγιζε σχετικῶς πρὸς τοῦτο εἰς τὴν ἀπάθειαν καὶ ἡσυχίαν της, τώρα δὲ αἴφνης τίποτε δὲν βλέπει ἐκ τούτων.

Ὅσῳ τρυφερώτερον ἐφέρετο πρὸς αὐτόν ἡ Εἰρήνη, ὅσῳ βαθύτερον ἐξέχεεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν πάσχουσαν ψυχὴν της, ὅσῳ θερμότερον ἰκέτευε νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλίπῃ καὶ ὑποστηρίξῃ αὐτὴν εἰς τὴν δεινὴν θέσιν της, τοσοῦτ' ἄλλο ἐξωργίζετο κατ' αὐτῆς ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, τοσοῦτ' ἄλλο ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀποπνεύσαν ψυχρότητα καὶ τέλος, ὅταν αὕτη, ἐν μέσῳ τῶν ἱκεσιῶν καὶ θλίψεων της, διψῶσα ἀψευδοῦς θωπείας καὶ παραμυθίας, προσηγγίζετο πρὸς αὐτόν τὸ κλαυθμυρόν, ἀπομωρανθὲν πρόσωπόν της καὶ τρυφερῶς ἀπέθετεν ἐπὶ τῶν ὤμων του τὰς ἀβοηθήτους χεῖράς της, οὗτος αἴφνης ἠσθάνετο ὅτι καθίσταται αὐτῷ ἀπεχθής.

«Καὶ πῶς διάβολο ἐγὼ ἡδυνήθην νὰ θελθῶ ὑπὸ τοιαύτης γυναικός!», μετὰ μυχίας βδελυγμίας διελογίσθη ὁ Βελτίστσεφ, λησμονῶν ὅτι δὲν ἦτο δὲ πάντοτε «τοιαύτη».

Ἐπεθύμει ὅπως-ὅπως νὰ ἀποσπᾷ ἀποτόμως, νὰ προσβάλῃ αὐτὴν, νὰ τὴν χλευάσῃ νὰ ἐξυβρίσῃ αὐτῆς τὰ «γνηρατεῖα» καὶ τὸν ἔρωτά της, νὰ ἐκχύσῃ ἐπ' αὐτῆς ὅλην τὴν ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησίν του, ὅλας τὰς μετὰ τῆς Λιουδμήλας ἀποτυχίας του, νὰ τῇ προξενήσῃ σκηνάς, ἀκολούθως, «νὰ τὰ φασκελώσῃ ὅλα καὶ νὰ τελειώσῃ μιὰ γιὰ πάντα», ἀλλὰ, «τὸ ἴδιον αὐτοῦ συμφέρον» ἀπολύτως ἀπηγόρευεν αὐτῷ τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμόν, τὴν ἐλαχίστην μάλιστα κίνησιν, τὸ ἐλάχιστον βλέμμα δυνάμενον νὰ ἐκδηλώσῃ ἐνώπιον αὐτῆς τὰ πραγματικὰ αἰσθή-

ματά του· ἐσκέφθη σταθερῶς ὅτι «πρὸς τὸ παρὸν, δὲν εἶν' ἀκόμη καιρὸς», ὅτι ὤφειλεν ἔτι, ὅπως δῆποτε νὰ ψεύδῃται καὶ ὑποκρίνεται τὸν ἀγαπῶντα, τὸν συμ-
πάσχοντα φίλον καὶ ἐραστὴν, μεχριστότου ἀποκοιμήσῃ τὴν ταραχὴν της· ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἐνεστῶσα θέσις τοῦ ἀπῆλθε πρὸ παντὸς πλήρη καὶ ἀπεριόριστον τὴν ἐμπι-
στοσύνην τῆς «ἀπεχθοῦς» ταύτης γυναι-
κός, καὶ ἐψεύδετο καὶ ὑπεκρίνετο. Ἀλλὰ τὴν λεπτὴν γυναικείαν ὀξυδέρκειαν δὲν διέφευγεν ὅτι εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς θωπείας καὶ παραμυθίας κρύπτεται ἀπαίσιόν τι. Καὶ αὐτὴ δὲν ἠδύνατο ἔτι νὰ ἐξηγήσῃ τί τὸ ἀπαίσιον ὑπάρχει ἐν τούτῳ, ἀλλὰ τὸ ἐνστικτὸν ἐπρόφθασεν ἤδη νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῇ κακὴν τινα προαίσθησιν καὶ ἀμφι-
βολίαν.

Ὅταν οὗτος παρατηρήσας τὸ ὥρολό-
γιον ἤρξατο μετὰ σπουδῆς ἐτοιμαζόμενος νὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ, ζητῶν συγγνώμην, διότι εἶχεν ἀνάγκην νὰ σπεύσῃ διὰ λίαν σοβαρὰν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ὅτι θὰ προσπα-
θήσῃ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ σήμερον τὸ ἐσπέ-
ρας, ἡ κ. Βελτίστσεφ θλιβερώς καὶ ἀσκαρ-
δαμυκτὶ παρετήρησεν αὐτόν.

— Τί βλέμμα εἶνε τοῦτο, Εἰρήνη; δι-
στακτικῶς καὶ πῶς τεταραγμένως, ἠρώ-
τησεν ἐκπληκτὸς ὁ Βελτίστσεφ.

Ἐκείνη θλιβερώς καὶ σιωπῶσα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀγαπητή μου, τί σημαίνει τοῦτο; τί, μήπως, ἔχομεν πάλιν μελαγχολίας; εἰπέ μου λοιπὸν τί τρέχει;

— Τί νὰ ἔχω; ἐλαφρῶς στεναῖσας εἶ-
πεν αὐτῇ· μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶσαι πλέον ὁ ἴδιος...

— Καὶ μήπως σὺ εἶσαι ὅπως ἦσο προ-
τῆτερα; προσεπάθησεν οὗτος νὰ μειδιάσῃ θωπευτικῶς, ἐν τούτοις, ὡσεὶ αἰσθανθεὶς νέαν ὄθησιν τῆς ὀργῆς τοῦ φοβηθεὶς μὴ ὑπεκρίθῃ κακῶς τὸ μέρος του, καὶ μὴ τοι παρετήρησεν αὐτῇ τὴν προσποίησίν του, καὶ σὺ δὲν εἶσαι ἡ ἴδια! Ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, εὐτυχῇ, εὐθυμον, καὶ σὺ ἔγεινες μὲ ἀκλα-
ψιάρᾳ ἐκεῖ! αὐτὸ διόλου δὲν σοῦ πηγάνει.

— Ἰσως ἔχεις δίκαιον, θλιβερώς ἐμει-
δίασεν ἡ Εἰρήνη, ἴσως πράγματι μετεβλή-
θην... ἂν καὶ σὲ ἀγαπῶ ὅπως πρότερον... Ξεύρεις τί! μετὰ λυπηροῦ ἐνθουσιασμοῦ ρίψασα ἐπ' αὐτοῦ τὰ βλέμματά της προσ-
έθετο αὐτῇ, λέγουσιν ὅτι τὸ ἔγκλημα συν-
δέει τοὺς ἀνθρώπους στενώτερον πάσης συγγενείας, στενώτερον παντὸς δεσμοῦ, παντὸς ἔρωτος καὶ φιλίας, ἐγὼ δὲ φρονῶ ὅτι τὸ κοινὸν ἡμῶν ἔγκλημα ὡς νὰ ἐπρο-
ξένησε μεταξὺ ἡμῶν ἀπαίσιον χάσμα... Ναί· καὶ οἱ δύο δὲν εἴμεθα ὡς εἴμεθα πρότερον! ... μεταξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ ὡς νὰ ἴσταται ἡ σκιὰ τοῦ συζύγου μου...

Ὁ Βελτίστσεφ αἰμύλως καὶ μετ' ἀ-
στειότητος ἀπεκάλεσεν αὐτὴν φαντασιό-
πληκτον, ἀνεχώρησε δὲ κατεχόμενος ὑπὸ ταραχῆς καὶ ἀνησυχίας.

«Δέον νὰ προσποιούμαι, νὰ προσποιού-
μαι, νὰ προσποιούμαι! ... καλλίτερον, ἐ-
πιδεξιώτερον, τεχνικώτερον, ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται ἤδη! διελογίζετο οὗτος πο-
ρευόμενος πρὸς τὸν δικηγόρον. Δὲν εἶν'

εὐκολον πρᾶγμα! Νὰ προσποιηθῇ εἰδῶ, νὰ προσποιηθῇ ἐκεῖ, καὶ με αὐτὴν, καὶ μ' ἐκείνην, καὶ με τὴν ὑπηρετρίαν, καὶ με τὴν μητέρα, καὶ με ὅλον τὸν κόσμον, παν-
τοῦ καὶ πάντοτε νὰ ἦσαι εἰς προσοχὴν, νὰ ὑποκρίνεσαι τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἀνέλαβες καὶ νὰ φροντίζῃς αἰωνίως νὰ ξεμπλέξῃς καὶ πῶς νὰ παίζῃς τὸ μέρος σου ἐπιδεξιώτερον, Θεέ μου! Μὰ εἰδῶ ἐπὶ τέλους καμμίαν μεγαλοφυΐαν δὲν ἀρκεῖ!»

Γ'

Παρά τῷ δικηγόρῳ.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐπλησίασε πρὸς τὴν πο-
λυτελεῖ εἰσοδὸν τῆς οἰκίας, ἐν ἣ κατῴκει ὁ δικηγόρος βαρὼν Ἀδόλφος Ἰβάνοβιτς φὸν Σνίτσλη. Ὁ βαρὼν ἐτύγχανε παρὼν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ ὁ Πλάτων Βα-
σίλειεβιτς, εἰσαχθεὶς εἰς τὸ εὐμαρὲς σπου-
δαστήριόν του, ἐγένετο δεκτὸς φιλοφρονέ-
στατα.

Τὸ πρὸς μελέτην προταθέν ζήτημα ἦτο ἀρκούντως γαργαλιστικόν.

— Ecoutez cher baron, ὀφείλω νὰ σᾶς ὁμιλήσω μετὰ πάσης εἰλικρινείας, ἤρξατο ὁ Πλάτων οἰκειῶς θλίβων τὴν χεῖ-
ρα τοῦ ἀδόλφου Ἰβάνοβιτς, ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς σχεδὸν ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ πελά-
του, καὶ πράγματι, ἂν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην δὲν θὰ ἤμην κατ' ὄνομα πελάτης, ἔσομαι πελάτης πραγματικός, καὶ πρὸς τοῦτο ἀναλαμβάνω ὅλα τὰ ὕλικὰ μέσα διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Δέχεσθε νὰ γί-
νητε δικηγόρος μου;

— Πλάτων Βασίλειεβιτς! ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ αὐτῷ ὁ Σνίτσλη διὰ τῆς φιλο-
φρονεστεράς προκαταλήψεως· εἶνε περιτ-
τὸν νὰ ἐρωτᾷτε περὶ τούτου! Εἴμεθα ἀμ-
φότεροι ἄνθρωποι ἰσχυροί, καὶ διὰ τοῦτο ἀρκεῖ μία σας ἐπιθυμία ὅπως ἀναδεχθῶ μεθ' ὅλης τῆς προθυμίας χάριν ὑμῶν οἴ-
μους δῆποτε κόπους καὶ φροντίδας. Ἐλπίζω ὅτι κοινότης τῶν ἰδεῶν μας μᾶς καθι-
στᾷ οὐχὶ μόνον συναδέλφους, ἀλλὰ καὶ φίλους. Εἴμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας! Σᾶς ἀκούω! Διατάξτε, εἰπέτε, τί ἐπιθυμεῖτε;

— Εἶνε, βλέπετε, μία μυθιστορικὴ ὑ-
πόθεσις, ἤρξατο ἐξηγούμενος ὁ Βελτί-
στσεφ μετὰ τινος σεμνοτύπου συστολῆς· ἀγαπῶ μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία με ἀντα-
γαπᾷ. Τὴν ἀγαπῶ δὲ τόσο, ὥστε ἐπιθυμῶ νὰ τὴν κάμω νόμιμον σύζυγόν μου, ἀλλὰ, εἰδῶ ὑπάρχει ἐν ἐμποδίον...

— Πιθανῶς ὁ σύζυγός· ὑπαινίχθη ὁ φὸν Σνίτσλη ἔχων γινώσκιν τινα περὶ τῶν μεταξὺ τοῦ Βελτίστσεφ καὶ τῆς κ. Κόρο-
βοφ σχέσεων.

— Ναί, εἶναι ὑπανδρός, μετὰ στεναγ-
μοῦ ἐπεκύρωσεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς.

— Ὡστε πρέπει νὰ ζητηθῇ διαζύγιον;

— Ἐμμανεύσατε, ἀγαπητὲ βαρὼν! ναί, πρέπει νὰ διαζευχθῶν, ἀλλ' οὕτως, ὥστε, τὸ δικαίωμα τοῦ νέου γάμου νὰ ἔχῃ ἡ γυνὴ αὐτῇ. Ὁμολογῶ, ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὡς ἐκ τῶν σχέσεών μου πρὸς τὸ ὑποκεί-
μενον τοῦτο, στεροῦμαι παντὸς μέσου, ὅ-
πως προῶ εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς τὸν

σύζυγόν της καὶ διὰ τοῦτο θὰ σᾶς παρα-
καλέσω ν' ἀναλάβητε ὑμεῖς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ φὸν Σνίτσλη ἐβύθισε τοὺς ὀφθαλ-
μούς του εἰς τὸ κενὸν καὶ διελογίζετο διὰ τοῦ σοβαρωτέρου τρόπου.

— Μμ... ὅ,τι ἐξαρτᾶται παρ' ἐμοῦ, ἐπρόφερεν οὗτος μεταξὺ τῶν ὀδόντων του· δύνασθε νὰ ἦσθε βέβαιος εἰς τὴν πλήρη προθυμίαν μου, ἀλλὰ... μμ... ἡ ὑπόθεσις αὕτη θὰ σᾶς στοιχίσῃ πολλὰ ἔξοδα.

— Τί νὰ γείνη! ἀνέσπασε τοὺς ὦμους ὁ Βελτίστσεφ· εἴμαι ἔτοιμος πρὸς τοῦτο.

— Βλέπετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀδόλ-
φος Ἰβάνοβιτς, μετρῶν ἐπὶ τῶν δακτύλων του· δέον νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ σύζυ-
γός της κυρίας θὰ ζητήσῃ ν' ἀποσπάσῃ παρ' ὑμῶν σημαντικὸν ποσὸν ὡς ἀμοιβήν, ὅπως ἀναδεχθῇ τὴν ὑπαιτιότητα εἰς βά-
ρος καὶ ἀφίσῃ ἐλευθέραν τὴν σύζυγόν του. Πρῶτον. Πρὸς τούτῳ, ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ ἔξοδα διὰ τὴν ἀστυνομίαν καὶ λοιπά, σχετικῶς δὲν στοιχίζουν πολλὰ, ἀλλὰ τὸ δεύτερον σπουδαιότερον ἔξοδον, εἶνε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος. Γνωρίζετε βέβαια ὅτι ἐν γένει τὰ διαζύγια, εἶνε, διὰ τὴν ἱερὰν σύνοδόν μας, θησαυρὸς καὶ ἰδίως ἂν οἱ συνοδικοὶ ὑπάλληλοι ὁσφρανθοῦν ὅτι λαμ-
βάνετε μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ὑ-
μεῖς, ἄνθρωπος πλούσιος, ἄνθρωπος κατέ-
χων τοιαύτην θέσιν. Ἐγὼ πλέον διὰ τὴν ἰδικήν μου ἀμοιβήν δὲν ἀναφέρω· εἰς ἐμέ, ἔστω δὲν χρειάζεται καμμίαν ἀμοιβή, διό-
τι ἡ ὑπόθεσις αὕτη, κατ' οὐσίαν, δὲν ἀ-
παιτεῖ καὶ καμμίαν δικηγορικὴν μεγαλο-
φυΐαν, ἔπειτα ἔχω ὡς κανόνα· ἀπὸ τοὺς φίλους νὰ μὴ πέρνω οὔτε ἐν καπῆκτον. Ἀλλὰ, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, διὰ τὴν ὑ-
πόθεσιν ταύτην, θὰ θυσιάσητε εἰκοσιπέντε, τριάντα, ἴσως καὶ πενήντα χιλιάδας, ἴσως δὲ καὶ περισσότερα· θὰ συγκατατεθῇτε εἰς τοιαύτην δαπάνην;

— Ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἄλλως! ἀνέσπασε τοὺς ὦμους ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, ὡσεὶ ὑποτασσόμενος εἰς τὴν τύχην του.

Ὁ ἀδιάλλακτος βαρὼν ἐβύθισεν αὐθις τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἄπειρον καὶ διελογίζετο.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὑπελόγιζεν ὅτι ἴσως κατορθώσῃ ἀφανῶς καὶ λαθραίως νὰ καταπείσῃ τὸν σύζυγον νὰ συγκατα-
νεύσῃ εἰς ὀλιγωτέραν ποσότητα διὰ τὴν ἐξαγοράν, εἰς δέκα, ἔστω καὶ δεκαπέντε χιλιάδας· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἰς τὸ ἰδιαίτερον δικηγορικὸν θυλακίον του ἐν-
δεχόμενον νὰ πέσουν δέκα μέχρι δεκα-
πέντε χιλιάδας κέρδος· δέκα μέχρι δεκα-
πέντε θὰ ἀπαιτήσῃ ἡ διεξαγωγή τῆς ὑπο-
θέσεως εἰς δῶρα καὶ λοιπά, ὥστε καὶ ἐκ τούτων θὰ ὠφελεῖτο μικρὰ πράγματα· ἐν ἐνὶ λόγῳ ὑπελόγιζεν ὁ φὸν Σνίτσλη ὅτι εὐκόλως δύναται νὰ ὠφεληθῇ τριάκοντα χιλιάδας, ἂν ὅχι πλείονα, ὥστε ἡ ὑπό-
θεσις αὕτη ἦτο κατάλληλος.

— Σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι θὰ προσπα-
θῇσω νὰ διεξαγάγω τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ὅσον τὸ δυνατόν οικονομικώτερον! ἐκοι-
νοποίησεν ὁ βαρὼν διὰ τοιαύτης εἰλικρι-
νείας καὶ εὐθύτητος, αἵτινες οὐδεμίαν ἐ-

πρόδιδον ἀμφιβολίαν. Ἄλλ' ὅπως δυνηθῶ νὰ γείνω, σχετικῶς πρὸς ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους, οὕτως εἰπεῖν, κύριος τῆς θέσεώς μου, ἐξηκολούθησεν οὗτος, καὶ ὅπως κατὰ συνέπειαν μὴ διαταραχθῶσιν οἱ χρηματικοὶ ὑπολογισμοὶ σας, σὰς παρκαλῶ νὰ μοῦ εἰπῇτε μέχρι ποίου ἀριθμοῦ δύνασθε νὰ ἐπεκτείνητε τὸν ἀνώτερον ὅρον τῆς δαπάνης σας ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης;

— Μμ... ἔστω μέχρι πενήντα χιλιάδων, ἐμόρφασεν ὁ Βελτίστσεφ· ναί, μέχρι πενήντα χιλιάδων, οὐδέποτε ὅμως πλειότερα.

— Τότε ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶνε σχεδὸν τετελεσμένη! παρησία, ταχέως καὶ «ἐν-τίμως», ἐπρόφερον ὁ βαρὼν καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Πλάτωνα.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐγνωστοποίησεν αὐτῷ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Βαλεριανοῦ Κόροβοφ, ἐμήνησεν αὐτὸν εἰς ἰδιαίτερα τινὰ περιστατικά καὶ λεπτομερείας τῆς ὑποθέσεως, σχετικῶς πρὸς τὴν κοινωνικὴν καὶ ὕλικὴν θέσιν τοῦ «συζύγου» τούτου καὶ τῶν σχέσεών του πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἀκολουθῶς δέ, εὐχαριστημένος διότι θὰ δυνηθῇ νὰ δώσῃ σήμερον θετικὸν τινὰ λογαριασμὸν τῇ Λιουδμήλᾳ, ἐπορεύθη πρὸς τὴν τρυφερὰν μητέρα της. Καθ' ὁδὸν εἰσῆλθεν ἐντὸς κοσμηματοπωλείου, καὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἐξέλεξε κομψότατον βραχιόλιον. Ἦτο τοῦτο κόσμημα βαρὺ καὶ λίαν πολυτίμον.

[Ἔπειτα συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ΕΒΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Δικαστικὸν ἀνέκδοτον τοῦ Ἀλῆ - Πασσᾶ
ὑπὸ Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝ

VICTORIEN SARDOU

ΤΟ ΟΒΟΥΖΙΟΝ

Λιτήγημα

Ἡ πρωτοχρονιά αὕτη καὶ τ' Ἀγιοθασιλιάτικα δῶρα ἀνεκάλεσαν εἰς τὴν μνήμην μου ἐπεισδιδόν τι τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων, τὸ ὅποιον μοὶ περιποιεῖ ὡποσὺν τιμὴν καὶ καυχῶμαι δι' αὐτό.

Ἄς ἔχῃ θάρρος ὁ ἀναγνώστης! Δὲν θὰ τὸν συνοδεύσω εἰς τὰ ὀχυρώματα οὔτε εἰς τὰς προφυλακὰς, ἀλλ' ἀπλούστατα εἰς τὴν ὁδὸν Τρεβίζ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχαίου φίλου μου Δουταλλύ, πλουσίου χημικῶν προϊόντων κατασκευαστοῦ, συζύγου ἀξιολόγου γυναικός, πατρὸς θελκτικῆς θυγατρὸς, δεξιῷ βιομηχάνου, φιλοπάτριδος, ὀλίγον τι τρελλοῦ διὰ τὰ πολιτικά ἀλλὰ καλλίστου ἄλλως ἀνδρός.

Καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων, καθ' ἣν ὦραν προητοίμαζε τὰ κιβώτιά του διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ, παρηγορεῖτο μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ πόλις δὲν ἤθελεν ἀνθέξῃ οὔτε ὀκτὼ ἡμέρας. Ἄλλ' ἡ κυρία Δουταλλύ, μᾶλλον περιεσκεμμένη, ἐνησχολεῖτο εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς,

ἵνα ἐφοδιάσῃ διὰ τῶν ζωοτροφῶν τὴν κατοικίαν, ὅπου περιεσύναζε τοσαύτην ἀφθονίαν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτηδείων, ὥστε καὶ ἂν ἡ πολιορκία διήρκει τρεῖς μῆνας περισσότερον, ἡ οἰκογένεια Δουταλλύ δὲν θὰ ἐγνώριζε ποτὲ τι θὰ εἰπῇ πεῖνα. Εἶτα συνεπλήρου τὸ ἔργον τῆς τοποθετοῦσα ἐν βουστάσιον ἐντὸς τοῦ μικροῦ κήπου της, ὁλόκληρον ὀρνιθῶνα καὶ ἕνα προσέτι σηκὸν διὰ χοίρους, οἵτινες τρεῖς μῆνας βραδύτερον θὰ ἤξιζον ἀντὶ χρυσοῦ.

Ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, τὴν κατηχαρίστουν, πρῶτος δ' ἐγώ, τοῦ ὁποίου ἡ παροψὶς ἐτίθετο ἐπὶ τῆς πραπέζης τῆς οἰκογενείας τῶν Δουταλλύ τὴν πέμπτην καὶ τὴν κυριακὴν τὸ ἑσπέρας καὶ ὅστις εὗρισκον ἐκεῖ κατὰ τι, τὸ ὅποιον μὲ ἀπεζημίου διὰ τὰς καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα στερήσεις. Πῶς νὰ μὴ μένω ἐκστατικὸς κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας τῆς ἐλλείψεως τῶν ἀναγκαίων βλέπων σφογγάτον μὲ λίπος ἢ τεμάχιον ἐλβετικοῦ τυροῦ ἀρδεύμενα μὲ ἐξαίρετους οἶνους, οὐδεμίαν συγγένειαν ἔχοντας — πρᾶγμα σπάνιον — μὲ τὰ χημικὰ τοῦ ἐργοστασίου προϊόντα;

Δὲν ἤμην ὁ μόνος πεπιστευμένος τῆς φιλοξένου ἐκείνης τραπέζης συνδαιτυμῶν. Καὶ ἕτερος εἶχεν ἐκεῖ τὴν παροψίδα του πλησίον τῆς ἰδικῆς μου. Ὁ νεαρὸς Ἀνατόλιος Βρισσώ, πρῶτος ἐπιστάτης τοῦ ἐργοστασίου, μέλλων συνέταιρος καὶ γαμβρὸς τοῦ Δουταλλύ.

Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς νέος, μελαγχολικός, ἰσχνός, ὀλίγον τι δειλός, ἦτο σφόδρα ἐρωτευμένος μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ προῖσταμένου του, τὴν δεσποινίδα Γερτρούδην, ἥτις δὲν ἐφαίνετο ἀναισθητοῦσα πρὸς τὸν ἑρωτά της. Χωρὶς ν' ἀνταλλαχθῶσι λόγοι, τὴν ὥς γαμβροῦ ὑποψηφιότητα τοῦ Βρισσώ ἔβλεπον οἱ Δουταλλύ μὲ ἀρετὰ καλὸν ὄμμα, ὥστε ἡ ἔνωσις τῶν δύο νέων ἦτο πρᾶγμα σιωπηλῶς συμπεφωνημένον.

Κατὰ δυστυχίαν ὁ πόλεμος ἀνέβαλλε τὴν λύσιν. Ὁ δὲ Βρισσώ, δεκαεὺς ἐν τῇ κινήτῃ φάλαγγι τοῦ Σηκουάνα καὶ στρατωνιζόμενος ἐν τῷ στρατῶνι τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, ἐξεπλήρου τὸ τοῦ στρατιώτου καθήκον αὐτοῦ εὐσυνειδήτως, ὅπως ἔκαμνε καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα, ἀλλ' ἄνευ δισταγμοῦ, πρέπει βεβαίως νὰ τὸ εἴπω, καὶ ἔστειλεν εἰς τὸν διάβολον τὴν αἰωνίαν ἐκείνην πολιορκίαν, ἥτις ἐβράδυνε τὴν εὐδαιμονίαν του καὶ τῆς ὁποίας τὰς ἐργασίας ἐπέκρινεν ἀταράχως, κατὰ τὸν ἴδιον αὐτῷ τρόπον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ πικρίας.

Αἱ ἐπικρίσεις του αὐταὶ δὲν ἔπαυον τοῦ νὰ παροργίζωσι τὸν Δουταλλύ, ὅστις ἦτο φανατικὸς ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ Τροσσού. Τοῦθ' ὅπερ δὲ σοβαρώτερον, ὁ «Χρόνος» ἐδημοσίευσεν τότε σειρὰν ἄρθρων, ἐν οἷς ὁ συγγραφεὺς αὐτῶν ἀντικαθίστα τὰς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις στρατιωτικὰς ἐργασίας κατὰ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς παραληρούσης φαντασίας του. Ὁ δὲ Δουταλλύ ἐλάμβανεν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν τὰ ὀνειροπολήματα ἐκείνα. Ἐκέντα τὸν χάρτην μὲ τὰς μικρὰς του σημαίας, εἰς τὰ

ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ γράφοντος τὰ στρατηγικὰ σχέδια τοῦ «Χρόνου», ἠκολούθει ἐναγωνίως τὰς χειμερικές ἐκείνας στρατιωτικὰς πορείας καὶ ἐντὸς βραχείας προθεσμίας προέλεγεν ἀποφασιστικὰς νίκας. Ὁ Βρισσώ, μὴ πιστεύων ταύτας, ἀπετόλμα καὶ ἔκαμνε δειλὴν τινὰ ἀντιλογίαν. Ὁ Δουταλλύ ἐξήπτετο, παρωργίζετο, ἐγὼ δὲ παρενέβαινον ἐγκαίρως, ἵνα καθησυχάσω τὴν φιλονεικίαν, ἀλλ' ὁ προϊστάμενος, ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του, δὲν παρηγορεῖτο διὰ τὴν ἀπώλειαν πασῶν τῶν μαχῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας ὁ ἐπιστάτης ἀπεκώλυεν αὐτὸν τοῦ νὰ τὰς κερδήσῃ.

Ἡ παρουσία νέου τινὸς συνδαιτυμόνος περιέπλεξεν ἔτι τὴν θέσιν. Ἐσπέραν τινὰ φθάσας ἀργὰ ἐξεπλάγην ἰδὼν τὴν θέσιν μου, δεξιᾷ τῆς κυρίας Δουταλλύ, καταληφθεῖσαν ἀπὸ ἀγνωστόν τι πρόσωπον ἐρυθρόχρουν, εὐρύνωτον, θορυβοποιὸν καὶ κομπορρήμον. Ἐφερε γαλόνια λοχαγοῦ ἐπὶ στολῆς φαντασιώδους ἐξαχθείσης ἐκ τῶν ἀχρήστων ἐνδυμάτων θεάτρου τινός, καὶ ἐφόρει ὑπερμεγέθη ὑποδήματα, ἐξ ὧν ἀδύνατον ἦτο νὰ παραγνώρισῃ τις ἕνα ἥρωα.

— Ὁ κύριος Ροβιλλάρδος, μὲ εἶπεν ὁ Δουταλλύ παρουσιάζων ἀλλήλους ἡμᾶς, λοχαγὸς τῶν ἀκροβολιστῶν.

Δὲν εἶχον ἀποτελειώσει τὸ ρόφημά μου καὶ εἶχον προσηλωθῇ εἰς τὸν Ροβιλλάρδον. Τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ παστρικοῦ ἐκείνου πρέπει νὰ συνίσταντο εἰς τὸ ν' ἀπογυμνοῖ τὰς ἐγκαταλελειμμένας οἰκίας τῶν ἐπίπλων, τὰ ὅποια ἠδύαντο νὰ ἐμβάλλωσιν εἰς πειρασμὸν τὴν ἀπληστίαν τοῦ ἐχθροῦ καὶ εἰς τὸ νὰ ἐναποθέτῃ αὐτὰ εἰς ἀσφαλῆ τόπον ἀγνοούμενον ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν. Ἀνιάρως ἡρώτων ἐμαυτὸν πῶς ὁ μὲ σιαγὸνα ἰσχυρὰν ἐκείνος οὐτιδανὸς εἶχε προσκληθῇ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἵνα ροκανίσῃ τὸ ἐξ ἐλβετικοῦ τυροῦ μερίδιόν μας; ἡ κυρία Δουταλλύ μοὶ ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα, οὐχὶ ἄνευ συγκινήσεως. Περὶ δυσμὰς ἡλίου εἶχεν ἀρκετὰ ἐπικινδύνους κτυπήσει ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τοῦ Βουλευτάρτου Poissoniere, ὅπερ ὅλον ἔλαμπεν ἐκ πεπηγότος κρυστάλου. Ὁ Ροβιλλάρδος, ὅστις διήρχετο ἐκεῖθεν, τὴν εἶχε φέρει εἰς τὸ πλησιέστερον φαρμακεῖον καὶ τέλος ἐπαναφέρει εἰς τὴν οἰκίαν της ἐλαφρῶς μεμολωπισμένην καὶ ὡποσὺν ζαλισμένην. Ἐξ εὐγλωσσούνης δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ ἄλλως, ἢ νὰ προσκαλέσῃ τὸν σωτήρα αὐτῆς εἰς τὸ δεῖπνον. Ἡ ἐξήγησις αὕτη μ' ἐνεθάρρυνεν. Ἠλπίζον ν' ἀπαλαχθῶ τοῦ ἥρωος μὲ μόνην αὐτὴν τὴν φοράν.

Ὁ κατεργάτης δὲν ἦτο ἀνόητος. Ἐλεγεν, ὅτι ἀνემιγνύετο εἰς μεγάλην τινὰ ἐπιχείρησιν ὀρυχείου τινός γαιανθράκων, ἥτις ὑπερχρεῖς αὐτὸν νὰ διατρέχῃ ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ λίαν γελοιωδῶς μᾶς διηγείτο τὰς τῶν ταξειδίων του ἀναμνήσεις. Ὁ πόλεμος, ἔλεγε, τὸν εἶχεν ἐπαναφέρει εἰς Παρισίους, ὧν ἡ σωτηρία ἀπῆτει τὴν παρουσίαν του. Ὡς πρὸς δὲ ταῖς παληκαριὰς του, ἐπὶ κεφαλῆς